

|        |        |                     |                                                                                   |                                                                                                                |
|--------|--------|---------------------|-----------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| Skole: | Trinn: | Elevnummer<br>j 631 | Kjønn:<br>jente <input checked="" type="checkbox"/> gutt <input type="checkbox"/> | Det første<br>språket du<br>lærte:<br>norsk <input checked="" type="checkbox"/> annet <input type="checkbox"/> |
|--------|--------|---------------------|-----------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

Vil Det er jeg som vil ha demokrati

Nå sitter jeg her i skole og skriver, enkle  
løp til min venninden men den fikk  
aldri svar fra henne. Moren min roper på  
meg. De sa at de ville flytte til Asia. Men  
jeg vet ikke om jeg vil, skal jeg reise eller  
bli? svar meg tilbake, hilser vennindene. Jeg  
fortalte mor at jeg sendte brev til henne  
Moren min lurte på om Susan svarte. Jeg sa, ikke  
enda. Da jeg gikk ut og lekte var det mange  
unger. Det er synd at jeg ikke har en venn.  
En gutt kom og spurte meg vil du leke, jeg  
svarte ja. Neste morgen gikk jeg løpende trappa  
og sa God morgen men ingen svarte. Da  
så jeg en løp. Det sto, vi dro til  
fante Mogen vi kommer etter Middag.

Det er middag og frokost i kjøleskapet.

Jeg åpnet men det var ingenting jeg

sjekka om vi hadde penger men det var

ingenting. Da dro jeg til borgemeisteren. Og han

sa at jeg måtte få penger av mor og far

men jeg sa at jeg kunne ikke fordi far

reist og til slutt ble jeg kastet ut.

Jeg ventet og ventet men de kom aldri.

Jeg ble redd, viste ikke hva jeg skulle gjøre.

Plutselig fikk jeg en ide, jeg tenkte og sende

brev. Da var det noen som ringte på. Det

var postmannen. Jeg fikk et brev fra mor

og far. Det sto: Hei jenter mi, det er

mor og far, vi beklager men vi kan ikke

komme, tiden er allerede inne, vi må forlate

deg. Vi elsker deg fra våre kjenter. Forvel.

Jeg var så redd og jeg viste ikke hva jeg

skulle gjøre. Jeg satt i kraken og gråt.

Jeg gikk ut, og da traff jeg vennen min.  
Han sa til meg: går det bra? Jeg tok  
lappen ut av lomma og viste det til  
ham. Han ble sjokkert, men han hadde en  
dårlig rykte.

Jeg ble nysgjerrig og lurte på hva det var.  
Han sa til meg at han skulle flytte  
i morgen. Og vis han gjorde det hadde jeg  
vært alene. Vis han ble her jeg hvertfall  
1 som jeg kan være med.

Jeg tenkte vis jeg klager er jeg den  
første personen som har klart dette.  
og andre vil være enig vi får demokrati.  
Jeg og vennen min dro til statsministeren.  
Han ble sjokkert da jeg kom tilbake.

Han sa vis jeg ikke dro ville jeg  
hauve i fengsel. Men jeg spurte hva  
skjedde foreldrene mine. Han sa at han  
holdte dem fanget. Jeg sa slipp dem  
fri og la oss fa demokrati.

Han sa greit men på en betingelse.  
Jeg må offere livet mitt. Men jeg spurte  
om å ta siste farvel med mor og far,  
jeg ble redd og gråt, jeg gjorde det for  
alle.

Til slutt skjedde det. Jeg håpet og  
ha et nydelig liv, men det skjedde  
aldri. Alle kom til begravelsen. Jeg kunne  
se fra himmelen. Alle var lykkelig  
takket være meg.